

område, når det drejer sig om Eurodac-forordningen og Dublinforordningen.

Hensigten med Eurodac-forordningen er at oprette et centralt register, der skal registrere og sammenligne fingeraftryk fra personer, der indrejser til medlemslandene efter Dublinforordningen.

Med fingeraftryksregisteret bliver det nemmere at identificere, hvilket land der har ansvaret for behandlingen af ansøgninger om asyl. Det forventes hermed, at sagsbehandlingstiderne for asylansøgere vil blive kortere, hvilket vi naturligvis finder er vigtigt, og som er et område, vi også er interesseret i bliver forbedret.

Kl. 11.20

Vi mener dog, at Danmark må sikre, at personfølsomme oplysninger må håndteres på en måde, der sikrer retssikkerheden for de personer, der havner i registeret. Og det må derfor præciseres, hvilke andre end politichefen – det er § 58 – der kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

Så er der også spørgsmålet om, at Det Europæiske Råd ved et møde jo er kommet frem med, om man skulle have synergieffekten ved at videregive oplysninger som led i bekæmpelse af terror og forebyggelse. Der synes jeg også, det er vigtigt at se på retssikkerheden i det spørgsmål.

Vi kan selvfølgelig også tilslutte os Dublinforordningen, der opstiller regler for, hvilken stat der er ansvarlig for behandling af en asylansøgning, der indgives i et af medlemslandene, til erstatning for Dublinkonventionen.

Så vi er meget positive over for dette lovforslag, og det skulle jeg også sige at De Radikale er.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Da jeg for 10 år siden var nyvalgt medlem af Europa-Parlamentet, var den allerførste sag i udvalget om borgernes friheder Eurodac. Der var stor utålmodighed i udvalget, og der var mange indlæg rettet mod Kommissionen og Ministerrådet, for man syntes, at det tog for lang tid at få Eurodac til at blive til noget.

Det var jo så indlysende fornuftigt; jeg vidste jo fra det hjemlige Retsudvalg, at da Danmark og Holland foretog et eksperiment, hvor man undersøgte somaliske asylansøgere i Danmark og i Holland, fandt man frem til, at hver femte havde søgt asyl i både Holland og Danmark. Og så kan enhver jo forestille sig, hvor mange der måske også havde søgt asyl i Norge og Sverige og Tyskland osv.

Så behovet var indlysende, og utålmodigheden var stor, og det er 10 år siden. Det synes jeg lige, hr. Jesper Langballe skal tænke lidt over, for sådan er det altså, når man laver mellemstatsligt samarbejde.

Det var først, da der blev skrevet direktiver om Eurodac og om Dublinkonventionen, at der kom fart i tingene, og det var tilfældigvis under det danske formandskab.

For præcis 2 år siden sad jeg så begravet i to vigtige sager i EU's Ministerråd for indenrigsministre, nemlig Eurodac og Dublinkonventionen. Der mødte jeg dem igen. Og det lykkedes uden særligt besvær, når det gælder Eurodac, for alle var tilhængere af det.

Når det gælder Dublinkonventionen, var det efter meget besvær, det lykkedes, fordi de sydeuropæiske lande syntes, at det skulle være det land, hvor man indgav asylansøgningen, som skulle tage sig af den, mens de nordeuropæiske lande af en eller anden grund syntes, at det skulle være det land, hvor asylansøgeren først var kommet, som skulle tage sig af asylansøgningen. Og de syntes, at de første 2 år skulle det være det første asylland, som skulle tage sig af asylansøgningen.

Kompromiset mellem 0 år og 2 år blev 1 år, men det var ikke nok, for hvad nu, hvis man i længere tid havde opholdt sig i et tredje land inden for EU? Her blev så kompromiset, som blev formuleret af det danske formandskab, at hvis der var gået mere end 1 år, efter at man var ankommet til EU, så var det det land, hvor man sidst havde været 5 måneder, som skulle tage sig af asylansøgningen. Og hvis der ikke var noget sted, hvor man havde været 5 måneder, så var det det land, hvor man indgav ansøgningen.

Det var det kompromis, som Danmark lagde frem! Og i december 2002 var der faktisk ikke særlig mange lande, som kunne tiltræde det, men det var med vidt forskellige begrundelser. Så jeg endte med at sige ved et møde i december 2002, at nu kunne de gå hjem og tænke over det. Der var kun én mulig løsning, og det var det danske forslag, og det blev de nødt til at tage, som det lå, uden nogen som helst ændringer, og så kunne de ringe og sige senest torsdag aften, om de kunne acceptere det. Og det kunne de alle sammen. Så det er made in Denmark, når vi i dag tiltræder Dublinkonventionen.

Og glad var formanden, da det hele var i hus, det var nemlig mig. Jeg annoncerede, at hermed er der så 15 lande, som har tiltrådt dette udmærkede system, som sammen med Eurodac-kon-